

днешни чорбаджие, защото азъ разказвамъ само за кърджелийските времена и за Танча, който живѣше въ ония тѣшки за българете години.

Но ето, че иде и Танчо; а дѣчицата му изскокнатъ на дворѣтъ и срѣщатъ го.

— Що, тато, дѣ е хлѣбѣтъ? казва единъ. Дай ни хлѣбецъ, тато, защото сме много гладни. . .

— Тато, тато, краката ми вече не ходатъ, рѣче други.

— Почѣкайте, мои мили дѣчица, почѣкайте, мои соколчета! сега скоро ще да ви донесатъ хлѣбецъ, казва Танчо.

— А що воденчарѣтъ, Танчо? Не даде ли ти? пита Дона.

— Не даде, отговаря тихо Танчо.

— Какъ да не даде? Не може да бжде! Какъ той може да не даде! Какъ ти той не даде, Танчо?

— Не даде, и свършено! Не даде, а ти още си сѣднала та ма питащъ какъ не даде.